

ligste og Første, der tages Hensyn til, maa være vor egen Lovgivning, vore egne Retsforhold paa vedkommende Omraade, om de tiltrænge en Omordning, og i saa Fald om denne Omordning kan foregaa med dette Hensyn for Die paa en saadan Maade, at de ikke blive mindre heldige, end de vare i Forveien. Nu er der, saa vidt jeg veed, og efter Alt, hvad der er fremkommen i Udvalget, ikke fremkommen nogen nævneværdig Indvending mod den nuværende danske Lovgivning paa dette Omraade. At der i det Hele taget kan antydes, at der kan være Misligheder, kan jo i og for sig ikke være en Begrundelse til at give en ny Lov — det skulde da være en sær Lov, der ikke paa nogen som helst Omraade skulde kunne medføre Misligheder, og jeg siger derfor med Flid, at der ikke er fremkommen nogen nævneværdig Indvending mod vor Lovgivning paa dette Omraade. Dertil kommer, saa vidt jeg kan skjønne, og efter hvad jeg har faaet at vide, at den danske Handelsstand, som man jo særlig har paaberaabt sig, gjenemgaaende har været tilfreds med den. For vor egen Skyld har der altsaa ikke — saaledes som der er i Sverige, det erkjender jeg — været Grund til at gaa til en ny Lovgivning her. I Sverige var Forholdet, førend de fik denne Lov, i Righed med hvilken vi nu skulle have en, det, at det var almindeligt, at der kunde ske Misligheder ved Brug af den anden Mands Navn, og derfor var det naturligt, at man der hurtig søgte at faae Lovregler for at hæmme det. I Norge, der er Trediepart i Sagen, med hvilken der skal opnaaes Enighed, har der, mig bekendt, ikke været vedtaget noget Lovforslag paa dette Omraade. Naar Sagen stiller sig saaledes, forekommer det mig, at Spørgsmaalet simpelthen bliver det: kunne vi bevare det, vi have af gammelt Godt i den Lovgivning, vi tidligere have haft om dette Forhold, og kunne vi muligen ogsaa paa et enkelt Omraade foretage nogle mindre Ændringer, som vi kunne anse for Forbedringer, og da samtidig bevirkte Ensartethed mellem de nordiske Lande i den Henseende, hvad vi jo alle ere enige om at sætte stor Pris paa? Jeg tror, at det er muligt og har derfor ogsaa hele Tiden haabet, at vi skulde have naaet til i Udvalget at komme med en Fællesindstilling her. Naar det desuagtet ikke er sket, er det, fordi jeg for mit Vedkommende har haft nogen Betænknelighed ved den Maade, hvorpaa Flertallet har udformet de Grundbetragtninger, som det forekommer mig, at vi Alle have været enige om, hvad der ogsaa fremgaar af Debatten, saaledes som den er falden i Dag. Der er et Punkt,

hvor jeg er bange for, at Flertallet afviger fra det Bestaaende paa en Maade, som jeg ikke kan være med til. Grundtanken har, saa vidt jeg kan skjønne, været den i vor nuværende Lovgivning, at Firmaanmeldelsespligten, i det Hele taget Firmalovgivningen, kun vedrører dem, der handle, hvad jeg vil kalde, i fremmed Navn; saaledes at Alle og Enhver, der handle i deres eget Navn, ere undtagne fra at komme ind under Loven, de berøres i det Hele taget slet ikke af den. Regeringsforslaget gif en hel anden Bet, idet det i en af de første Paragrafer bestemte, hvem der hørte ind under Begrebet „Handlende“ og derefter bestemte, at alle Handlende skulde ind under Loven, og det uanset om de handlede i eget Navn eller ikke, de skulde alle anmeldes til Firmaregistret. Med Hensyn til Udvalgets Stilling til selve Forslaget var der ingen Forskjel i Udvalget med Hensyn til Betragtningen af den Rækkevidde, som her var givet. Man var enig om, at den var baade for snæver og for vid, kan jeg sige: for vid, fordi den tog Alle indenfor den afstukne Ramme med, hvilket Flertallet har søgt at ændre i sin Indstilling til § 16, for snæver, fordi man indlod at tage Udskillige med, som vi Alle vare enige om, burde tages med, navnlig de storehaandværkere, som drive maasse store Forretninger under fremmed Navn. Jeg erkjender forøvrigt, at Flertallets Hovedændring, hvormed jeg mener Ændringsforslaget til § 16, sigter til en virkelig Forbedring af Regeringsforslaget i den Retning, som der har været Enighed om indenfor Udvalget. Derimod er jeg ikke saa sikker paa, at Lovforslaget saaledes som det vil komme til at se ud, naar Flertallets Ændringer ere vedtagne, i sin Udførelse i Livet vil virke paa den Maade, man har tænkt sig. Flertallet har jo ved at behandle §§ 8—15, som gjælde for alle Firmaer, uanset om de efter den tidligere Lovgivning vare anmeldelsespligtige eller ikke, udvidet Grændserne for, hvad der tidligere var lovæssigt Forhold paa dette Omraade. Som den æreres Taler bemærkede, har jo han og jeg i Udvalget søgt at faae en Affattelse, som vi troede var mere betryggende for det, vi tilsigtede, end Flertallets Ændringer; vi kunde ikke faae Tilslutning dertil og vore Forslag mødte en saa stærk Modstand, at vi ikke have troet, at der var nogen som helst Grund til at bære dem ind i Salen, naar det ikke kunde føre til andet end en langvarig Debat, og til, at dog Flertallets Forslag gif igjennem med stor Majoritet. Derfor vil vor Stilling kun være den, at det er under Forudsætning af, at der sker en Tilslutning til de Tanker og